

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 31. S. Ethelwoldus Wintoniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

natorum opera usus est. Unde ambo ^{Sæculum X.}
 cum Archiepiscopo Disciplina Ecclesia- ^{A. C. 969.}
 sticæ Reparatores in Anglia habentur.

§. XXXI.

S. Ethelwoldus Wintoniensis.

Ethelwoldus Wintoniæ parentibus ^{vit. Sæc. 5.}
 Christianis & pietate illustribus, ^{SS. Ben.}
 Eduardo Rege Seniore imperante, na- ^{p. 609.}
 tus, & in Palatio Regis Edelstani educa-
 tus, postmodum S. Elfego, Episcopo
 Wintoniensi traditus est, qui, cum eum
 post elapsos aliquot annos cum cum S.
 Dunstano Ordine Presbyteratus insigni-
 ret, utrique non Episcopatum modo, sed
 etiam quam Sedem quilibet consecutu-
 rus esset, diserte vaticinatus est. San-
 ctus Ethelwoldus Glastoniam sub Disci- ^{Sup. 1. LV.}
 plinam S. Dunstani concessit, ab eoque ^{S. 28.}
 Habitum monasticum accepit. Ibidem
 primum Grammaticæ & deinde S. Scri-
 pturæ atque SS. Patribus operam dans,
 cunctos Regulæ apices tanto fervore ob-
 servabat, ut Dunstanus Abbas dignum
 censeret, qui Decani munus obiret.

Edredo in Anglia regnante S. Ethel-
 woldus animo constituit, mare trajice-
 re, nempe in Franciam navigare, ubi in
 scientia Scripturarum, & Monastica Di-
 sciplina perficeretur; at Regina Hedwige
 Regis matre obsistente & filio suggeren-
 te, ne tantorum meritorum virum e Re-
 gno

Sæculum X.
A. C. 969.
n. II. vi. den.

gno abire pateretur, se ei potius locum, qui *Abendon* dicebatur, ubi parvum erat egenum & pene collapsum monasterium, concederet, Ethelwoldus consentiente Dunstano anno circiter nongentesimo quadragesimo quarto Abbas ibidem præficitur. Ipse e Corbeja, Franciæ Monasterio, viros Monastici Instituti Disciplina instructissimos in Angliam advocavit, tumque Osgarum Monachum, qui se Glastoniam euntem secutus fuerat, in Franciam misit, ut in Abbatia Floriacensi ad Ligerim Regulares consuetudines pie exploraret, eamque deinde Disciplinam ad monasterium Abendonienſe afferret. Tandem Sede Wintonienſi vacante, ad eam occupandam Rex Edgarus Ethelwoldum Abbatem delegit, quem Dunstanus Archiepiſcopus prima Dominica Adventus vigesima octava Novembris anno nongentesimo sexagesimo tertio consecravit.

Suscepto Episcopatu Ethelwoldus corruptissimos Canonorum mores apprehendit, quos superbia, insolentia, luxuria fœde notabat. Non enim solum uxores contra Leges Ecclesiasticas accipere audebant, sed etiam, prioribus dimissis, alias ad sacrilegam libidinem explendam vocabant, semper ingestis epulis turgentes & nimio vino marcescentes. Inde igitur faciendum esse initium, ne Decretum
 Con-

Concilii & Regis mandatum effectu ca-
 reret, ratus S. Episcopus, sæpius dissolu-
 tos admonuit, vehementer hortatus est,
 ut vitam emendarent, cumque ipsi me-
 liora quidem promitterent, sed fidem
 fallerent, Monachos Abendonienſes,
 quos in eorum locum subrogaret, advo-
 cavit. Ubi ad ostium Ecclesiæ pervene-
 runt jam jam ingressuri, ad finem prope
 deducta erat Missa, atque ad commu-
 nionem illa verba Psalmi secundi canta-
 bantur: *Servite Domino in timore, &*
quæ sequuntur; erat enim Sabbatum
ante Dominicam primam Quadragesi-
mæ, in quo hodieque illa Communio re-
citatur. Omen itaque captabant Aben-
doniani ex illis præcipue verbis: Appre-
hendite Disciplinam . . . ne pereatis de via
justa. Credebantque ipso Cœlo invi-
 tante se advenisse. Miserat vero Rex
 cum Episcopo Palatii Præfectum, qui Ca-
 nonicos ibi stantes deliberare jussit, an
 vellent Ecclesiam Monachis relinquere,
 vel ipsi vitam monasticam mora omni ab-
 rupta amplecti. Illi pavidî, & ad nomen
Monachi cohorrescentes, illico discesse-
 runt. Tres tamen eorum postea redie-
 runt, & Institutum Monasticum sunt pro-
 fessi. Ceterum illa tempestate nullibi
 in Anglia, nisi in duobus Monasteriis Gla-
 stoniensi & Abendonienſi, justus Regulæ
 rigor servabatur.

Sæculum X.
 A. C. 969.

Ecclesia
 Wintonien-
 sis.

At

Sæculum X.

A. C. 969.

At Monasterium Ecclesiæ Cathedralis Wintoniensis augebatur numero multorum, quos bonum exemplum Abendonensium trahebat. Unde Clerici, ex illa Ecclesia pulsæ, ringentes Ethelwoldo Episcopo cum Hospitibus mensæ affidenti per subornatum hominem potionem veneno mixtam præbent. Sensit ille, & nullatenus dubitans, mortem se bibisse, in lectum se projecit. Mox animum colligens ait: *Ubi est fides tua? nempe immemor es verborum Jesu Christi, de illis, qui in ipsum credituri essent, dicentis: si mortiferum quid biberint, non eis nocebit?* Illico viscerum dolor remissit, sanatus est, & animo generoso veniam venefico dedit.

§. XXXII.

*S. Osualdus Vigorniensis.**vit. Sæc. 5.**Act. SS.**Ben. p. 728.*

Sanctus Osualdus nobilissima prosapia editus, S. Odonis Archiepiscopi Cantuariensis ex fratre nepos, eidem a parentibus primis literis & pietate imbuentus traditus, ab ipso Ecclesiæ Vigorniensis Canonicis adscriptus est. Haud diu post, Decani munus obire iussus, cum intelligeret, se in corrigendis Canonicorum moribus operam perdere, abdica dignitate Mundo valedicere constituit. Tum in Franciam vela fecit, & Floriacum ad Ligerim pervenit, cum epistolis &